

NHU THỂ LÀ CẦU NGUYỆN

Chúa Giê-su kể dụ ngôn sau đây: “Có hai người lên đền thờ cầu nguyện. Một người thuộc nhóm Pha-ri-sêu, còn người kia làm nghề thu thuế.” (Lc 18,9)

Suy niệm: Lên đền thờ để cầu nguyện, đó quả là một việc tốt, không có gì phải phàn nàn. Thế nhưng vấn đề là ở cách cầu nguyện của họ. Người thứ nhất, thuộc nhóm Pha-ri-sêu: Các việc ông làm thật là tuyệt. Ông làm quá cả những điều luật buộc. Nội dung lời cầu có vẻ giống như một bản báo cáo thành tích; nhưng thiết tưởng, như thế chẳng có gì là sai. Ông chỉ có thiếu một tấm lòng. Thiếu tấm lòng với Thiên Chúa: xem ra Ngài mắc nợ ông vì những điều ông “làm cho” Chúa. Và cũng thiếu cả tấm lòng với đồng loại: ông tự xếp hạng mình trời vượt chứ “*không như tên thu thuế kia*”. Còn người thứ hai, một người làm nghề thu thuế: ông không có gì để báo cáo ngoại trừ tội lỗi, nghĩa là ông là người mắc nợ: mắc nợ tha nhân – dĩ nhiên, vì ông làm nghề thu thuế cơ mà – và mắc nợ cả Thiên Chúa: thì chính ông cầu nguyện đó: “**Xin thương xót con vì con là kẻ có tội**”. Chúa Giê-su không hề định nghĩa cầu nguyện là gì, nhưng qua cách đánh giá của Chúa chúng ta hiểu rằng “**như thế mới là cầu nguyện**”.

Mời Bạn: Bạn có cảm thấy mình có nhu cầu phải cầu nguyện, nghĩa là cảm thấy mình cần xin Chúa thương xót mình, cần nối lại mối dây thân tình với Chúa?

Chia sẻ một kinh nghiệm cho thấy việc cầu nguyện giúp bạn gặp gỡ Chúa và tha nhân.

Sống Lời Chúa: Bạn hãy dành ít phút, trước Thánh Thể càng tốt, để cầu nguyện với những tâm tình của người thu thuế trong dụ ngôn.

Cầu nguyện: “*Lạy Chúa, xin thương xót con, vì con là kẻ tội lỗi.*”